

## Neděle 13.6.2010 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

*(Neděle trochu jinak – Život nebo smrt)*

Mt 7,13-14 **„Vejděte těsnou branou, protože široká je brána a prostorná cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kteří jí vcházejí. Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají!“** (Český studijní překlad, 2009)

Název dnešního programu je jako z nějaké gangsterky. Peníze nebo život, život nebo smrt! Nemáme moc rádi takové vyhraněné situace, ve kterých se musíme rozhodovat mezi dvěma krajními možnostmi. Buď jedno anebo druhé! Snad si dnes dopoledne porozumíme a bude ke konci jasné, oč u tohoto tématu vlastně jde.

Možná jste se už někteří z vás dívali v nějaké nebezpečné situaci smrti do očí. Možná jste měli autonehodu a před tím ve zlomcích sekundy viděli „film“ svého života. A možná někdo jiný během těžké nemoci pocítil masívně blízkost smrti. To všechno jsou příležitosti, které si neplánujeme, které nám připravuje život a které mají vliv na naše úvahy o smyslu života a o jeho konečnosti. Všichni se tím musíme dříve nebo později zabývat...

Ale napadlo vás už někdy, že se pro život nebo pro smrt rozhodujeme vlastně tehdy, když slyšíme příběh o Ježíši Kristu, pozvání k víře a hledáme k ní svůj osobní postoj? Samozřejmě že naprostá většina z nás ráda žije a chce žít za každou cenu a co nejlépe. Chceme si užívat života plnými doušky. Chceme žít! Jenže když otevřeme Bibli, dozvíme se, že „*životem*“ se zde nemyslí jen ta samotná délka života (70, 80 nebo více let pozemské existence) a „*smrtí*“ se nemyslí jen to kritické vyhasnutí životních funkcí, kdy přestane bít srdce a zastaví se činnost mozku. Když se mluví v Bibli o „*životě*“, myslí se tím častěji takový způsob a kvalita existence, která je silně ovlivněna vírou v Ježíše Krista a o které je řečeno, že ji nezruší ani smrt. Proto se o takovém životě z Boha a z Ducha mluví jako o *životě věčném*. A když se řekne v Bibli „*smrt*“, tak se tím myslí takový život, kdy se člověk víře v Krista brání a snaží se žít z vlastních sil. A tak by každý člověk měl vědět, že když žije vědomě bez Krista, že jeho život směřuje do smrti, do věčné oddělenosti od Boha. Velmi často si v našich bohoslužbách připomínáme slova Ježíše Krista, jedinečného křesťanského učitele. Tento muž, kazatel a Boží Syn, jednou řekl: „*Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.*“ (Mt 7,13.14) U těchto vět se dnes zastavíme a vysvětlíme si je.

Pokud jste ještě tyto věty nikdy neslyšeli, pak vás možná zarazí to, že Ježíš Kristus mluví pouze o 2 možnostech, ze kterých si můžeme vybrat. A když se rozhodneme pro jednu z nich, tak se už nemůžeme rozhodnout pro tu druhou. Pouze jedna z těch 2 cest je správná/dobrá. Podle Ježíše jsou jen 2 cesty, úzká a široká; *žádná zlatá střední cesta* neexistuje. Vchází se na ně dvěma branami, těsnou a prostrannou; *žádný jiný vstup* není. Po těch dvou cestách putují 2 zástupy lidí: malý a velký; neexistuje *žádná neutrální skupina*. Dvě cesty končí dvěma naprosto odlišnými cíli, životem a záhubou; *jinou možnost Bible nezná*.

Uvědomujeme si asi v této chvíli, jak takový pohled na duchovní situaci člověka je dnes nemoderní, jak se to lidem nelíbí. Obvykle v dotaznících existuje kromě odpovědi „ano“ a „ne“ ještě možnost „nevím“. Ježíš vede své posluchače k závaznému rozhodnutí a nenabízí Aristotelovu variantu *media via*, zlaté střední cesty. Kdo se setkává s Ježíšem a slyší Jeho

slovo, Jeho pozvání, musí se rozhodnout. Jediná správná odpověď je odpověď „ano“. Každá jiná odpověď znamená „ne“, ať je to „nevím“, „ještě ne“, „později“, „nemám čas“ nebo „nemám zájem“.

Samozřejmě že to jsou určité obrazy, které Ježíš používá a které nám mají pomoci porozumět duchovním pravdám. Ježíš vychází z koncepce starověkého města s branami. Možná myslí na Jeruzalém a jeho brány, kterými se do města vstupovalo. Ve SZ se dochovala jména 16 bran, kolik jich bylo v době Ježíšově přesně nevíme. Některé byly důležitější, prostorné a navazovaly na ně větší obchodní komunikace. Najít takovou velkou bránu a vejít tudy do města nebyl problém. Složitější to bylo u těch bočních a malých bran. K nim bylo třeba hledat cestu a někdy se nedalo projet s nákladem, natož s karavanou.... Ježíš těmito obrazy oslovuje své posluchače. Mluví s nimi o tom, že cesta k životu vede přes úzkou bránu. Tou *úzkou branou* je On sám, setkání s Ním, pokání; tudy vede cesta k životu s Ježíšem. Takový život není snadný, ale vede za to k jedinečnému cíli: k věčnému životu. *Naopak*: širokou branou vstupují lidé na širokou cestu, kde je nic a nikdo neomezuje. Je to pohodlné, když se člověk nemusí na nic ohlížet a když se může chovat tak, jak mu to vyhovuje. Životu „*široké cesty*“ se nikdo nemusí učit, to jde každému samo. Člověk si prostě žije podle vlastních sklonů a představ a to nevyžaduje žádnou velkou námahu. Je ovšem třeba vědět, že takový život bez Krista, bez víry, bez ohledu na druhé směřuje do záhuby. A to není legrace.

Když Ježíš mluví o tom, že široká cesta vede do záhuby a úzká k životu, nemyslí tím, že se to pozná a projeví hned. Myslí tím konečný cíl. Už jsme si pověděli, že široká cesta je docela příjemná, úzká je zase náročná. Ovšem když uvážíme, kde končí jedna a kde druhá, musíme vzít Ježíšovo pozvání vážně. Ježíš Kristus chce mít co nejvíce lidí ve své blízkosti, chce být lidem oporou, pomocí a nadějí. Záleží Mu na tom, abychom byli Jeho.

Máme z toho něco už na této zemi, když se vydáme za Ježíšem úzkou cestou? Ano, určitě to je poznat. Víme, že náš život je Božím darem a že je v Božích mocných rukou. Víme, že ve víře a v modlitbě můžeme hledat vždy Boží pomoc, zvláště v těžkých životních situacích. A nakonec víme také to, že Ježíš Kristus nás provede i chvílemi umírání a dovede nás do Nebe. To není ani utopie ani pohádka, ale biblické poselství, které je založeno na Kristově vzkříšení. Tak jak Bůh vzkřísil ze smrti svého Syna, vzkřísí jednou i nás. Stejnou mocí, stejným Duchem.

Když někdo nechce věřit Bohu a hledá jiné cesty a jiná východiska, musí počítat s tím, že jeho život skončí ve věčné smrti, v naprosté a totální oddělenosti od Boha, Jeho lásky a Jeho slávy. Cesta těch, kteří jdou po široké cestě a nelámou si hlavu tím, jak mají žít, končí v pekle. Bible s tímto pojmem zachází velmi opatrně a pekelné hrůzy připomíná moc málo. Proč? Hlavní téma evangelia to je Boží láska a nový život. Nechce používat primitivní způsob zastrašování. Ale tu a tam na to poukazuje. Vědět by to měli všichni: že existuje NEBE s Bohem a PEKLO bez Boží blízkosti a slávy a že se pro jeden nebo druhý životní cíl rozhodujeme dávno před tím, než umíráme...Před nějakou dobou uznávaný časopis italských jezuitů CIVILITA CATTOLICA přiznal, že církev v minulosti příliš zdůrazňovala pekelné hrůzy, aby lidi odvrátila od páchání hříchů a věčného zatracení. Dnes křesťané skončili u opačného extrému, kdy o pekle už téměř nehovoří. Ovšem podle tohoto časopisu PEKLO samozřejmě existuje jako „stav bez Boha“, jako forma existence, kdy jedinec musí být bez Boží přítomnosti a v naprosté opuštěnosti do Boha. Nechci vás ničím strašit, ale považuji za důležité o této duchovní realitě všechny informovat a pozvat vás na úzkou cestu víry v Ježíše Krista. AMEN.